

Sygn. akt IV CSK 258/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku K.P., H.P. i B.W.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Drugiego Urzędu Skarbowego w T. i V.
Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zatwierdzenie uchylenia się od skutków prawnych niezachowania terminu
do złożenia oświadczenia o przyjęciu lub odrzuceniu spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni H.P.
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 14 września 2016 r., sygn. akt VIII Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawczyni H.P. na rzecz Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w T. oddalił apelację wnioskodawczyni H.P. oraz uczestnika V. sp. z o.o. w W. od postanowienia Sądu Rejonowego w T. z dnia 16 grudnia 2015 r., w którym sąd ten zatwierdził wniosek o uchylenie się od skutków prawnych niezłożenia w ustawowym terminie

oświadczenia o odrzuceniu spadku przez B.W. i K.P. po ojcu F.P., a oddalił wniosek H.P. w powyższym zakresie.

Wnioskodawczyni w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Stwierdziła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, z uwagi na to, że sąd dopuścił się rażącego naruszenia art. 1019 § 2 w zw. z art. 1019 § 3 k.c. uznając, że brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku H.P. o uchylenie się od skutków prawnych niezłożenia w ustawowym terminie oświadczenia o odrzuceniu spadku po swoim mężu F.P..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej objęta art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga od skarżącego wykazania, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych dociekań. Naruszenie prawa powinno mieć charakter szczególny i kwalifikowany (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Brak w nim przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu

rzeczy w stosunku do zaskarżonego orzeczenia. Wynik badania wniosku i jego argumentacji, na tle podstawy skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku, nie prowadzi do oceny, iż dokonana przez sąd wykładnia art. 1019 k.c. stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa materialnego, które współkształtowały treść wydanego orzeczenia. W szczególności nie doszło do oparcia orzeczenia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią, przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Nie spełniają wymagań oczywistości zarzuty naruszenia przepisów postępowania w kontekście wyłączenia możliwości oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach wskazanych w art. 398³ § 3 k.p.c., jak też motywów zaskarżonego wyroku.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 520 § 2 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.